

tende Soldater, der efter daglang Marsj, forbrændte af Solen, hvide af Landevejens Støv, kaster sig ned ved Bækken for at drikke, — saaledes, o Menneskehed, skal du stille din Tørst ved Naadens genfundne Kilde!«

*

*

*

Om Eftermiddagen gik Per ombord paa den sammegamle, butsnudede Damper, hvormed han for otte Aar siden var draget bort fra Hjemmet, opfyldt af en saa ungdommelig Selvfortrøstning, af et saa overmodigt Fremtidshaab. Langsomt og besværligt arbejdede Skibet sig ud gennem Fjordens stedse mere tilgroede Krumninger, hvor det hvert Øjeblik saae ud, som skulde man blive stikkende midt i Engen. Per stod i Agterstavnen og saae over det mudrede Kølvand tilbage mod Byen, der nu i bogstavelig Betydning var bleven hans hellige Stad, hans Damaskus. Vistnok maatte han ofte ryste paa Hovedet af de Vidnesbyrd om Forfald, han saae omkring sig, og dog ønskede han i Øjeblikket ikke noget anderledes her. Hvormeget Forstanden end kunde have at udsætte, i sit Hjerte var han taknemlig for at finde alt saa ganske uforandret. Disse store, skønne Enge, disse yndefuldt svungne Sivbredder, disse fritgaaende Køer og Kalve, der overalt kom drivende ned imod Skibet og hilste det som en gammel